

Așa cum Biserica dorește să fie slujită

În inima preotului bate o dorință profundă de fidelitate față de Dumnezeu și de slujire a celorlalți. Cei care descoperă chemarea de a trăi spiritul Opus Dei găsesc în Societatea Preoțească a Sfintei Cruci un sprijin pe drumul lor de sfințenie, în deplină unire cu episcopul și cu prezbiteriul.

01.08.2025

Natanael înseamnă „darul lui Dumnezeu”. Acest apostol este

protagonistul unei singure scene evanghelice: cea în care prietenul său, Filip, îi spune că L-a găsit pe Mesia. Apoi, amândoi se apropie de Isus, iar Acesta, în mod neașteptat, declară cu voce tare: «Iată cu adevărat un israelit în care nu este viclenie» (In 1,47). Surprinderea lui Natanael în fața acestor cuvinte trebuie să fi fost mare, fapt care îl face să întrebe uimit: «De unde mă cunoști?» (In 1,48). S-or fi întâlnit înainte, iar el nu-și mai amintea? Dar de unde venea această afirmație, rostită ca și cum Isus l-ar fi cunoscut din totdeauna, ca și cum l-ar fi fost cunoscute și cele mai adânci dispoziții ale inimii sale? Atunci Isus joacă ultima Lui carte: «Mai înainte ca să te cheme Filip, te-am văzut când erai sub smochin» (In 1,48).

Nu știm ce anume a înțeles Natanael în acel moment, dar imediat s-a abandonat în fața lui Isus: «Rabbí, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Regele

lui Israel» (In 1,49). Domnul știa că se află în fața primilor pași ai vieții apostolice a lui Natanael, în fața primului avânt al unei misiuni care avea să-i cuprindă întreaga viață. De aceea, îi prevestește un viitor plin de rodnicie: «Lucruri și mai mari vei vedea» (In 1,50). Aceasta este experiența oricărei vocații, și același lucru se întâmplă și cu unii preoți diecezani care simt chemarea de a face parte din Lucrare: Isus le oferă din nou un sprijin și o misiune pentru a „sluji Biserica așa cum vrea Ea să fie slujită”. Acești preoți au fost chemați acolo unde se aflau, sub smochinul lor. Acolo, în profesia lor, în slujirea lor preotească, s-au simțit, asemenea lui Natanael, din nou iubiți și chemați de Învățătorul.

Răspunzând acestei chemări, acești preoți încep să aparțină Societății Preoțești a Sfintei Cruci, o asociație clericală unită intrinsec cu Prelatura Opus Dei, așa cum vom vedea mai

departe. Această formulă juridică le permite nu doar să-și păstreze neschimbată relația filială față de episcopul diecezan, precum și fraternitatea preotească cu ceilalți membri ai prezbiteriului, ci chiar să le întărească. După cum explica sfântul Josemaría, preotul diecezan chemat la Lucrare „nu-și modifică și nu-și abandonează în niciun fel vocația diecezană — slujirea Bisericii locale în care este încardinat, dependența deplină de propriul Ordinariu, spiritualitatea sa seculară, comuniunea cu ceilalți preoți etc. —, ci dimpotrivă, se angajează să trăiască această vocație în toată plinătatea ei, știind că trebuie să caute desăvârșirea tocmai în exercitarea îndatoririlor sale preotești ca preot diecezan”. În definitiv, vocația sa la Lucrare îl angajează „nu să-și părăsească condiția diecezană, ci dimpotrivă, să o trăiască întotdeauna cu mai multă iubire față de Dumnezeu”.

Iubirea sfântului Josemaría pentru preoți

În aprilie 1941, sfântul Josemaría fusese invitat să predice un exercițiu spiritual pentru preoți diecezeni. Totuși, chiar în acele zile, mama sa s-a îmbolnăvit de pneumonie. Situația nu părea gravă, așa că fondatorul Opus Dei a decis să meargă mai departe cu acea activitate, unde îl așteptau în jur de cincizeci de preoți. Ani mai târziu, avea să povestească astfel acea întâmplare: „Am lăsat-o pe mama foarte bolnavă la Madrid, ca să merg la Lérida să țin un curs de reculegere pentru preoți diecezeni. Nu cunoșteam gravitatea, pentru că medicii nu credeau că moartea mamei mele ar fi iminentă sau că nu ar mai putea fi vindecată. «Oferă-ți suferințele pentru această lucrare pe care merg să o fac», i-am spus mamei la plecare. A încuviințat, deși nu a putut să nu murmure: «fiul ăsta al meu!» Ajuns la seminarul din Lérida,

unde se aflau preoții în reculegere, am mers la Tabernacol: «Doamne, ai grijă de mama mea, pentru că eu mă ocup de preoții Tăi». La jumătatea exercițiilor, la prânz, le-am ținut o meditație: am vorbit despre lucrarea supranaturală, slujirea unică pe care o are mama alături de fiul ei preot. Am încheiat și am vrut să rămân un moment recules în capelă. Aproape imediat a venit, cu fața schimbată, episcopul administrator apostolic, care făcea și el exercițiile spirituale, și mi-a spus: don Álvaro te cheamă la telefon. «Părinte, Bunica a murit», l-am auzit pe Álvaro. (...) De atunci, am considerat întotdeauna că Domnul a voit de la mine acel sacrificiu, ca semn exterior al iubirii mele față de preoții diecezani, și că mama mea, în mod special, continuă să mijlocească pentru această lucrare”.

Pierderea mamei sale în timp ce avea grijă de acel grup de persoane a fost

un semn pe care sfântul Josemaría l-a purtat mereu în suflet ca un stimulent al iubirii sale față de preoții diecezani și al preocupării sale pentru sfințenia celor care sunt păstori ai poporului lui Dumnezeu. La mai puțin de doi ani după acea reculegere, în februarie 1943, sfântul Josemaría „a înțeles că Dumnezeu îi făcea o cerere constitutivă a fondării, care îi permitea să aibă proprii preoți. Aceasta consta în a crea o asociație sacerdotală legată de Lucrare, formată din presbiteri proveniți dintre laicii din Lucrare”. De aceea, la sfârșitul anilor '40, având deja preoți pentru îngrijirea activităților proprii ale Opus Dei, fondatorul, în rugăciune, a luat o decizie foarte dureroasă: s-a gândit că ar trebui să părăsească Lucrarea pentru a se dedica în întregime însoțirii preoților diecezani. Totuși, aceștia nu erau planurile lui Dumnezeu: puțin mai târziu, în 1950, a înțeles în cele din urmă că acești

preoți puteau face parte și ei din Societatea Preoțească a Sfintei Cruci, fără ca aceasta să afecteze în vreun fel apartenența lor la diecezele proprii. „Dumnezeu Domnul nostru – spunea sfântul Josemaría – în bunătatea Sa infinită, a voit să-mi dea soluția în interiorul Opus Dei, fără să fie nevoie să creez o altă familie spirituală: nu voi înceta niciodată să-I mulțumesc pentru această providență”.

Dacă ne întoarcem la scena evanghelică de la început, atunci când Isus îi descrie lui Natanael „lucrurile mai mari” pe care avea să le vadă, îi vorbește despre „cerul deschis” și despre cum va vedea „îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul Omului” (In 1,51). La 2 octombrie 1928, în sărbătoarea Sfinților Îngeri Păzitori, când sfântul Josemaría a fondat Opus Dei, inspirat de Dumnezeu, preoții diecezani se aflau și ei acolo, printre

atâția oameni simpli, din toate categoriile și profesiile. „Voi sunteți ai Opus Dei la fel de mult ca și mine”, le spunea fondatorul celor care făceau parte din Societatea Preoțească a Sfintei Cruci. Într-un anumit sens, în acea zi sfântul Josemaría a întrezărit acele „lucruri mai mari” la care ne invită orice vocație. Inspirat de Dumnezeu, îl ardea dorința de a avea grijă de frații săi preoți diecezeni și de a le transmite și lor mesajul chemării universale la sfințenie în mijlocul lumii, prin munca lor pastorală și prin celelalte împrejurări obișnuite. Acești preoți au fost, ca fiecare persoană chemată la Opus Dei, un alt „dar al lui Dumnezeu”.

Mai uniți cu episcopul și cu frații lor preoți

Vocatia în Lucrare nu este separată de vocația sacerdotală primită cu ani în urmă, ci i se adaugă, o

impulsionează și o orientează. Ea presupune „disponibilitatea totală și constantă de a căuta sfințenia în conformitate cu spiritul Opus Dei” și se concretizează în „grija de a împlini în mod desăvârșit misiunea pastorală primită de la propriul episcop, știind că fiecare trebuie să dea socoteală de îndeplinirea acestei misiuni numai Ordinariului locului”.

Preoții încardinați în dieceze, care se simt chemați de Dumnezeu să facă parte din Lucrarea lui Dumnezeu, pot fi Agregati sau Supranumerari ai Societății Sacerdotale a Sfintei Cruci, în funcție de disponibilitatea lor de a-i însoți, la rândul lor, și pe ceilalți frați preoți. În ambele cazuri, ca rod al întăririi pe care chemarea la Lucrare o aduce vocației lor anterioare – cea baptismală și cea sacerdotală –, ei nu se deosebesc în niciun fel de frații lor și se străduiesc din toate puterile să trăiască profund unitatea prezbiteriului, în

comuniune cu păstorul său,
episcopul, asumând ca propriu acel
motto al Bisericii primare: Nihil sine
episcopo – nimic fără episcop.
Această comuniune îi impulsionează
să trăiască o caritate fraternă
autentică față de ceilalți membri ai
prezbiteriului și să evite absolut
orice umbră de dezbinare, cultivând
o unire cât mai profundă între toți
preoții. Au grijă de ceilalți preoți ai
prezbiteriului și se simt sprijiniți de
ei, bucurându-se de darul acestor
frați. După cum afirmă papa
Francisc: „Fraternitatea înseamnă a
alege în mod voit să fii sfânt
împreună cu ceilalți, nu în
singurătate: sfânt împreună cu
ceilalți”.

Prelatul Opus Dei le spunea preoților
diecezani care fac parte din
Societatea Sacerdotală a Sfintei
Cruci: „Vă revine în mod deosebit
promovarea vocațiilor sacerdotale și
sunteți chemați să fiți ferment de

unitate cu episcopii și de fraternitate în interiorul prezbiteriului din dieceza voastră”. Acolo, sub smochinul lor, Dumnezeu îi binecuvântează și îi umple de rodnicie. Acolo, împreună cu ceilalți frați preoți, se sfințesc. Acolo, în împlinirea fidelă a însărcinărilor diecezane, Îl întâlnesc pe Dumnezeu. Și tot acolo duc la îndeplinire acel sfat părintesc pe care li-l dădea sfântul Josemaría: „Străduiți-vă să vă însoțiți și omenește. Aveți o inimă de carne, căci de carne este inima cu care Îl iubim pe Isus și pe Tatăl și pe Duhul Sfânt. Dacă vedeți pe vreunul dintre frații voștri la strâmtoare, mergeți, mergeți la el, nu așteptați să vă cheme!”. Pentru că fiecare frate preot are smochinul său și are nevoie să știe că nu este singur.

Dacă sfântul Josemaría spunea că Opus Dei vine să slujească Bisericii așa cum Biserica vrea să fie slujită, acest lucru se împlinește într-un mod

cu totul special în preoții diecezeni care descoperă vocația lor în Lucrare. Ecclesia, în forma ei greacă originală, înseamnă adunare, comunitate de persoane. Asta face sămânța Opus Dei în ei: întărește comuniunea lor cu Dumnezeu, datorită însoțirii din partea familiei din Lucrare, pentru ca fiecare preot, la rândul său, să întărească comuniunea cu episcopul său, cu ceilalți frați preoți din dieceză și cu toți credincioșii.

Diego Zalvidea

Photo: Karl Raymund Catabas -
Unsplash